Sırtımda Derin Çatlaklar Açıldı, Neredeyse Kırılacaktı

Dr. Mezouar Mohammed Saïd
Filozof • Yazar
Eğitim Bilimleri Araştırmacısı

Hayatımda ilk kez, yaklaşık on beş yıldır ilk defa, yazmaya ve kendimi ifade etmeye güç yetiremez oldum. Kelimelerim derin bir uçuruma yuvarlandı, dilim ruhumu sarsan ağır bir şokun etkisiyle tutuldu. Gözyaşlarımı boğan bu acının karşısında sessizlikten başka sığmacak yer bulamadım. Korkutucu bir sessizlik…

Kendimi etrafımdaki her şeyden kopmuş, “yalnızlık” kelimesinin bütün anlamlarını iliklerime kadar hissederken buldum. Bu satırları ise ancak ayrılışının üzerinden on iki gün geçtikten sonra yazabildim.

Ey zalim dünya… Tek kardeşimi yurdundan koparmayı başardın. Ardında sevdiklerini ve çocukluğunu bıraktı. Geride kalan anılar ise bugün içimde, sessizce patlayan mayınlar gibi yaşamaya devam ediyor.

Sabah erkenden vedalaştık. Dostlarıyla birlikte yola çıktı. Saatler sonra başkentteydi. Ertesi gün Doha'ya uçtu, oradan da doğuya, ne bizim tanıdığımız ne de bizi tanıyan uzak bir ülkeye geçti. Bizi o insanlarla buluşturan tek ortak nokta, adalersizliğe karşı verilen mücadeledir.

O günden beri içimde tarif edemediğim bir boşluk var. Bazen onun gerçekten gittiğini unutuyor, kendimi hoş adasında onu ararken buluyorum. Kimi zaman gözyaşlarım istemsizce akıyor, kimi zaman da hayatında ilk kez hayal kırıklığını tadan küçük bir çocuk gibi ağlıyorum.

Otuz yılı aşkın bir ömrü birlikte paylaştık. Doğduğu günü, ilk adımlarını, okuldaki ilk gününü, haksızlığa uğradığında yükselen sesini, gülüşünü ve yüzündeki en küçük ifadeyi bile dün gibi hatırlıyorum. Konuşmasa bile onu anlardım.

Ah annemin ve babamın oğlu… Şimdi neredesin? Bir gün yeniden kavuşabilecek miyiz? Yoksa bedenimi yavaş yavaş tüketen hastalık, seni yeniden göremeden beni senden ayıracak mı? Seni sonsuza dek seveceğim. Gidişin ise içimde biç sönmeyecek bir ateş olarak kalacak.

Beni affet kardeşim… Seni hâlâ ağlıyorum. Gözyaşlarım dinmek bilmiyor. Hayatı turunabilmek için annesinin sütüne hasret kalan bir bebek gibi ağlıyorum.

Her ayrılığın bir günü olduğunu bilirdim. Ama zamanın parmaklarımızın arasından be kadar sessizce akıp gittiğini fark edemedim.

Babamızın bize her çarşamba verdiği elli Cezayir dinarıyla camiye gümek yerine dondurma aldığımız, ardından oyun sahasında saatlerce futbol oynadığımız çocukluk günlerini özlüyorum. Bana karşı kazandığında yüzündeki mutluluk, bugün bile hafızamda capcanlı duruyor.

Bugün sen binlerce kilometre uzaktasın. Ama kalbim de ruhum da seninle. Sana başarı, huzur ve güven diliyorum. Biliyorum ki vatanında umut bulabilseydin, asla ayrılmazdın.

Seni kaybettik kardeşim. Hepimiz sadık, güçlü, onurlu ve iyi kalpli bir insan kaybettik. Kendimi ise hiçbir zaman affedemeyeceğim. Çünkü ağabeyin olduğum hâlde seni bu acımasız toplumun pençelerinden koruyamadım.

Bu satırları yazarken defalarca durup yüzümü yıkamak zorunda kaldım. Çünkü gözyaşlarım durmaksızın akıyordu.

Ne yazık ki kader bizi, ikiyüzlülerin ödüllendirildiği; dürüst insanların ise yurtlarından koparıldığı bir coğrafyada dünyaya getirdi.

Yolun açık olsun kardeşim… Gidişin sırtımda biç kapanmayacak çatlaklar bıraktı. Seninle birlikte ruhumun da bir parçası benden ayrıldı. O oksiklik artık ömrüm boyunca benimle yaşayacak.

Allah yolunu açık etsin. Sana sağlık, huzur, bereket ve mutluluk diliyorum. Nerede olursan ol, kalbimdeki yerin daima aynı kalacak.